

KVINDEN OG SAMFUNDET

Dansk Kvindesamfunds
Formaal er at arbejde for
Kvindes politiske
Valgret og Valgbar-
hed samt at virke til
Fremme for Kvindernes

almene Udvikling, for
deres Uddannelse til selv-
stændigt Erhverv og for
at forbedre deres Stilling
i Familie, Samfund og
Stat

UDG. AF DANSK

KVIND-SAMFUND

26. Aarg.

15. Oktober 1910.

Nr. 17.

En Kvinde som Urmager.

Den, der taler, er Urmager *Kirstine Pedersen*, i hvis lille Værksted paa Vesterbrogade Nr. 16 vi har taget Plads overfor en Arbejdsdisk med mange forunderlige smaa Hjul, Skruer, Fjedre o. m. a., som vi slet ikke kender Navn paa, men som Urmageren ved Hjælp af en lille Jærnklemme hurtigt og sikkert anbringer i et Lommeur, der var gaaet i Staa og som derfor er sendt »til Doktor«.

»Hvornaar kom De i Lære?»

»I 1895. Jeg er fra en Landsby i Midt-sjælland — stod ene i Verden og *skulde* ernære mig selv. En lille Arv efter mine Forældre satte mig i Stand til at tænke paa at gaa i Urmagerlære. De maa nemlig vide, det er forbundet med større Udgifter at lære Urmagerhaandværket end f. Eks. Snedkerhaandværket, hvor det er meget almindeligt, at en Lærling saa at sige straks faar et Par Kroner om Ugen. En Urmagerlærling maa derimod betale for sig. Jeg maatte anskaffe eget Værktøj og desuden betale to hundrede Kroner til den Mester i Kallundborg, der havde det Mod at tage en Kvinde i Lære. Jeg havde henvendt mig til flere herinde, men for femten Aar siden var man jo endnu meget tilbageholden over for Kvinder, der søgte ind paa Arbejdsmarkedet.«

»Jeg tror ubetinget, at Urmagerfaget er noget, som særlig ligger for Kvinder. Det stiller ikke Krav til den legemlige Styrke saaledes som mange andre Haandværk, hvorimod det absolut forlanger Taalmod og Ordenssans — to Egenskaber, som man vel nok uden at overdrive kan sige, at Kvinder besidder i *nogen* højere Grad end Mænd.«